Esi otsa lootsiwad naad et jälle kuidagi elawaks saab nii kui kaks kord enne öli sündind; kui kõik katsed ölid proowitud tedä elosse ärata, ja midägi abi ei awitand süs uskusid naad töeste: ta on surd.

Seda ei tuld neil möttessegi körw rõngaid körwast wällä wötta. Kahju ja leinamine öli suur. —

Naad ehtisid surne keha ilusast riide, lasid ühe klaasise puu särgi teha ja panid surne sinne sisse. Klaas puu särk surnega pandi ühte körwalise kambri, kus naad iga pääw oma ilusat surnud klaas puu särgi läbi näha said. —

Tema suure iluduse perast ei raatsined naad täda maha matta. —

Erra öli nüüd ka reisi päält kodo tuld. Prouluiskas muidugi sellele ette: tüttar surnud ja tegi ise sääl juures nii magus appu nuttuse näo ja kurwa meele omale; et erra uskus tösi ölema mida tale prouwa walestas. —

Erra kaasa öli aga mittu wöörast noort errada tuld, maale jahi lusti maitsema.

Ühel päiwäl läksid jahile, üks noor herra eksis körd töistest eemale, ei saand ega saandki teisi kätte. Kui wäsimuses saadik öli ulkund, sui ta wiimaks see röowlite maja juurde wälja. —

Ulgub maja läbi ei leija inimese ühtigi kodo, sest röowlid ölid jalle oma saagi pääl. —

Wiimaks trehwas ka sinne kambri menema kus klaas puu särk surnega seisis.

Herra waatas tükk aig sün suure imestusega seda puu särki ja ka surne iludust. Ta möttles: kedagi praiga sün nähä ei öle, saagu mis saab, ma warastan surne kõige puu särgiga ära. —

Kuida möeldud ninda tehtud. —

Surnud kandes leits ta ka tee üles ja samus röömsaste kodo poole. Ehk see küll surnud iludus öli, siiski noore mehe süda ütles; et ta ilma tä muta elada ei wöi. —

Möisas wai lossis seadis ta puu särgi ühte körwalise kambri ja käis sääl tihti ja tihti tedä waatamas. Üks körd wöttab puu särgi kaane lahti wahib surnud ja akkab töse körw